

ГЕОРГИЈЕ ЗОТОВ

ЗАШТО НИКО НЕ ПОЗОВЕ ПОЛИЦИЈУ?

Једног дана је Георгије гледао чудну америчку ТВ серију. Четири главна лика су била у хетеросексуалним везама. То јест, жене су биле заинтересоване за мушкарце, а мушкарци за жене! Ово је Георгију одмах било сумњиво. Помислио је – да није то нека подметачина? На екрану су збијали страшне сексистичке шале, а један момак је потпуно полудео, дајући комплимент једној жени како добро изгледа. Други лик се чак нашалио на рачун хомосексуалаца. Георгија је облио зној. „Јеботе, шта овај тип говори? Је ли он луд, зар не схвата да се за овакве шале добија отказ и иде у затвор на 10 година?”

Језик се не усуђује да призна: у том проклетом филму УОП-ШТЕ није било гејева. Георгије просто није знао како да реагује на ово. Па, то јест, у једној епизоди се појавио такав, али накратко, чак нису ни показали његову везу, само су га споменули. „Невероватно”, помислио је Георгије. „Како је то могуће? А шта је са унутрашњим светом? А његове патње у суровом окружењу? Шта је, на крају, са геј сексом и љубављу према партнеру? А венчање? И баш ништа? Одвратно. Стварно су претерали. Гледам већ другу сезону, нема ни лезбејки ни гејева. Ко ће гледати такво срање осим неуких појединаца из Руске Федерације?”

Страшно је рећи, али – за све време на екрану се није појавио ниједан транссексуалац. Ово више нема никаквог смисла. Па њих су већ приказивали чак и у јапанској серији „Алиса у земљи чуда” (како пате, наравно).

Углавном, серија је самим својим постојањем вређала све и свакога, очигледно игноришући савремене трендове. Нема гејева. Нема лезбејки. Нема трансова. Међу главним ликовима је само

један црнац. Да ли су они сасвим полудели? Зашто још нико од гледалаца није позвао полицију?

Јунаци серије нису обраћали пажњу на Георгијеве бриге и разметали су се својом увредљивом хетеросексуалношћу. Георгије је схватио да је ово провокација. Док гледа серију, он је под призором.

Екран је био испуњен разузданошћу. Ћерка главног јунака излазила је са кавалџерима и уопште није пиздострадала, као у наставку „Секса и града”, зато што је небинарна и не може да се сврста ни у дечаке ни у девојчице. Мајка тог човека је аналогно имала афере са мушкарцима. Главни лик је сам јебао своју бившу жену, иако је около било толико zgodних мушкараца. „Нека врста фашизма”, уздрхтао је Георгије. „О, Боже милостиви.” Пожелео је да искључи ову заразу, али га због страха прсти нису слушали.

Серија се завршила. „Мада, ово је детективска серија ’Касл’ од пре само 14 година”, кисело је помислио Георгије. „А толико се ствари променило, као пре једног столећа.”

И у мислима је исповао свакога кога је стигао.

Епидемија интернет свезналица

Једног дана је Георгије објавио пост о Хозеу Алвареги, човеку који је успео да преживи након што је провео 438 дана на отвореном мору. Истог трену се и на Хозеа и на Георгија разорном снагом сручило девет таласа видовњака. Георгије се већ навикао на ову епидемију свезналица која је захватила интернет, којом су се сви заразили ништа горе од ковида. Шта год да кажеш, гомила људи то зна боље од тебе, подробније, у свим детаљима. Пре минут нису знали ништа о Хозеу, али су одмах пожурили да бомбардују Георгија генијалним закључцима. Многи су објашњавали да је он могао да плови – по звездама. Не, они никад нису пловили по звездама, али да јесу, код њих би све било супер. Други су из цуга рекли да то није могло да се деси, јер би Хозе одмах налетео на лајнер са путницима. „Па хајде, само ви запловите његовим путем”, рекао је Георгије. „И онда нам испричајте како је било.” Не, нико није запловио. Веома су заузети – из фотеље објашњавају рибару како се треба правилно понашати на мору.

Један коментатор, Бог му дао здравља, дотерао је до величине чамца. Као, чамац није могао бити такав, него овакав. Озбиљно, човек је написао десет коментара, толико га је забринула ова вест. Наравно, многи стручњаци су тврдили да је Хозе вероватно појео свог партнера. Да, тек што су сазнали за то, али имају визију, указала им се света истина. Светлост те истине морала се одмах

проширити на све. И наравно, читаве легије су давале Хозеу савете о томе како је било боље реализовати ово путовање и спасти се. Они уопште не би имали таквих проблема. Све би израчунали по звездама (допале им се те звезде), срили би неки путнички брод, нашли би острво са биковима и дивљим свињама, као и напуштени супермаркет пун сосова за њихову припрему.

Георгије је све то посматрао са извесним страхопоштовањем. И констатовао да ово лудило из фотеље веома напредује. Број видовњака, генија и академика на интернету расте алармантном брзином. Понекад за Георгија постане страшно да остане у таквом окружењу. На крају крајева, само помислите – има толико паметних људи около, он је једина будала.

Последњи пут кад је Георгије приметио сличну епидемију свезналица било је након објаве о раднику Августу Ландмесеру, који је јавно одбио да изведе нацистички поздрав у Хамбургу и да се разведе од своје жене Јеврејке. Жена му је касније умрла у концентрационом логору, а Август у казненом батаљону. Знате, гомила људи је рекла Георгију да је Август Ландмесер године 1936. требало да схвати да ће од године 1942. Јевреји бити потпуно истребљени, да изведе своју породицу и спасе себе. Врло озбиљно су објашњавали покојном Августу како је морао да се сакрије (у држави у којој су свакога шпијунирали), да порази Трећи рајх и среди Гестапо у стилу раних филмова Бруса Вилиса. Јер, то је управо оно што би они лично урадили.

Добро је што Хозе Алваренга не зна руски, иначе би га прострелило велико сазнање о томе какви мудри људи живе у некој источној северној земљи и како су срећни што са њим могу поделити откриће да је он дилетант који се мота по океану 438 дана, уместо да спасава себе. Јер, морнари-фотељаши и фотељаши борци против Гестапоа у својим сновима увек побеђују. Три-четири, и здраво, очигледна ствар. Срамота је то не знати!

Мада, лоше среће је сироти Хозе. Таква га је мудрост мимоишла.

Али ништа страшно, још има времена.

Хвала Богу, наши људи фотељаши су великодушни са својим мислима и увек су спремни да их поделе.

Чак и кад их у принципу нико ништа није питао.

Директно на Месец

Једног дана је Георгије помислио колико је моћна књижевност. Чак и ако књига садржи потпуне будалаштине, људи из неког разлога искрено верују да се то заиста догодило. Док је био у Авганистану, у септембру, Георгије се опирао понуди да прочита „Ловца

на змајеве” и „Хиљаду чудесних сунаца” Халеда Хосеинија. Даме су му објашњавале колико је све то веродостојно и убедљиво. Како то може да напише само човек који је проживео горак живот у страшним условима Авганистана. И како Георгије то хитно мора да прочита. „Ма нећу да читам то ср@ње!” – Георгије је заузео дефанзиван став. „Ја се налазим у Авганистану. Шта ја то не знам а он зна? Верујте ми, чак и ја Авганистанце боље познајем него он.”

Људи су, наравно, били страшно изненађени. Нису у току да Халед Хосеини, који приповеда о горкој судбини авганистанских жена, уопште није посећивао Авганистан. У свом нежном детињству живео је три године са породицом свог оца (богат, високопозиционирани дипломата) у Ирану, да би са ништа мање нежних 11 година са оцем отишао из Авганистана у Париз (1976). После Априлске револуције, татица је затражио азил у Сједињеним Државама и настанио се у Сан Хозеу у Калифорнији. То јест, Халед Хосеини је провео само 8 година свог детињства у Авганистану, па, узмите у обзир колико се он заправо сећа и зна, и колико је породица богатог аристократе уопште разумела живот обичних Авганистанаца.

Георгија ово заиста задивљује. Људи нису ни помишљали да прочитају биографију овог писца. Они мисле да, пошто је из Авганистана, он пише крвљу, из срца. А Халед Хосеини измишља своје приче и умотава их у прелепу амбалажу. Даме их отварају и плачу. О животу обичних Авганистанаца он нема појма, али кога брига! Главна ствар је да му је име авганистанско, хитно купујемо књигу.

У јеку славе Халед Хосеини је написао роман „Молитва мору”, у форми писма оца сину, док беже у Европу из Хомса, на фону грађанског рата у Сирији. Књига је тотално пропала на тржишту. Сиријци су (баш они из опозиције) приметили да је то ср@ње написала особа која никад није била у Сирији и појма нема о сиријској реалности. Иста ствар коју су Георгију о Хосеинију рекли Авганистанци у Авганистану. Да је то обично тезгарење, да је момак из тзв. „златне омладине”, да је одрастао у богатој кући, да није видео авганистански живот, али радо спекулише на тему женских права, хомосексуалаца и свега што је тако модерно у Америци. Пронашао је рудник злата, и наставља да копка, иако популарност већ јењава. Али јадник ништа друго не зна да ради.

Георгије је, наравно, веома дирнут: људи су уверени да је уметничка литература – истина. Може се претпоставити да су у време Жила Верна људе из топа заиста лансирали директно на Месец.

Зовите нас Велика и Прекрасна

Једног дана је Георгије прочитао да ће се Индија од сада звати Бхарат. Зато што је то правилно на хинду језику, а не тамо некаква колонијалистичка ср@ња. И индијски филмови ће сад постати бхарат филмови. И индијска кухиња је, сходно томе, бхаратијанска. А Индијанци у Америци, који се на енглеском називају Индијанцима (јер је Колумбо мислио да је отпловио у Индију), сад би се могли, политички коректно, назвати Бхаратијанцима. Па зашто не, одавно постоји мода преименовања држава. Бурма је Мјанмар, Горња Волта је Буркина Фасо. Грузија жели да увек буде записана као Георгија, и свуда шаље захтеве да се зове на нов начин, а не по руски. Ђаци бледе и муцају, сад сва имена морају поново да уче.

„Па ви сте све започели”, рекао је Георгије познаници из Белорусије. – Лично сам био урнисан на интернету исправкама: треба писати ’Беларусь’! Као резултат, досадило ми је и пишем искључиво БЕЛОРУСИЈА, из принципа.” Познаница је почела да замуцкује и рекла да нису планирали да ће све земље одједном почети да се преименују на овом таласу. „Доскакали сте”, рекао јој је Георгије. „Мислили сте да само ви то можете. Живите сад са својим Бхаратом, и они ће вас исправити сваки пут кад кажете ’Индија’. И поучиће вас правилима енглеског језика, јер не поштујете Бхаратијанце.” „Ко су Бхаратијанци?” – промуца познаница. „То су Индијанци” – дотукао ју је Георгије. – Обуздајте свој империјализам и поштујте религију тог народа.

Георгије сматра да на овоме нема потребе да се задржавамо. Римски колонизатори су поносној земљи наметнули име Немачка, нека се зове Дојчланд. Понижавају земљу, сматрам. Даље, ту је преименовање Египта у Ал-Маср, биће правилније. Да ли се то тако каже на арапском? Идемо даље. Па, нека Мароко постане Ал-Магриб, да одбацимо наслеђе колонизације. Персија је постала Иран 1935. године, а погледајте како је од тада процветала! Светски лидер у економији! Наравно, чим промените име, ствари ће се поправити. Кина ће постати Џунго. Јапан – Нипон. Кореја – Чосон Сарам.

Даље, Русија се за странце мора звати – Великаја и Прекрасна-ја Расија. А ко не може то да изговори, уопште му не треба дати визу. Нема смисла да овде тренирају своју русофобију. Поштујте нас и зовите нас онако како ми желимо. Видите ли да тамо на острву постоји нешто – Велика Британија, а ми, као, не можемо да се зовемо Велика Русија? Не кварите нашу белу машту вашим прљавим шапама.

Георгије сматра да је хитно потребно подржати овај тренд преименовања држава. Наравно, неко ће рећи да су људи полудели

од беспослице, али ће Георгије рећи: поштујте њихов суверенитет и жељу да се увреде ако их зовете другачије. Раније није било разлога, али сад има.

У Белорусији ће вам то потврдити.

Сасвим обичан националсоцијализам

Одавно сам навикао да је велика већина политичара у свету ментално неурачунљива. Коју год владу или парламент да погледате – лудница. „Знате ли шта је најзанимљивије у понашању лудих људи?” – рекла ми је једна девојка која је радила као медицинска сестра у психијатријској болници. „Сви себе сматрају здравим, а у лудачкој кошуљи завршили су или због сплетки својих непријатеља или због грешке лекара.”

Недавне одлуке на Западу у вези са грађанима Русије показале су да су негде у психијатријским болницама срушени и последњи зидови. Кремаљска пропаганда слободно може да се пензионише, није више потребна, не треба на њу трошити толики новац. У Европи, САД и Канади очајнички чине све што је могуће да најобичнији људи у Русији, којима до политике уопште није стало, и искрено не воле акције Кремља, просто замрзе Запад.

Одлука ЕУ да руским држављанима који улазе у Европу треба да буду конфисковани аутомобили, паметни телефони, одећа, кофери, козметика, накит, па чак и шампони западне производње (!) изазвала је бурне расправе. Ово делује као потпуна имбецилност – шта, човек наивно дође у Европску унију и ту му скину панталоне, пошто су направљене у Европи и САД? Чак је и наша најпрозападнија опозиција овом одлуком стављена уза зид.

Знам довољно појединаца у Русији за које је Запад увек у праву, шта год да уради – јер су тамо цивилизација и срећа, а код нас сиротиња. Ти људи, који воле да путују Европом, одједном су почели да говоре о Западу тако да би друг Соловјов од ужаса пао са столице. „Па нека потпуно забране улазак, али не, хоће да се ругају људима”, рекао ми је обожавалац дивне Европске уније. „И што је најважније, такве потпуно идиотске законе доносе уз озбиљну гримасу, као да ће некако нашкодити режиму. А режим, као што видите, баш брига.”

Већ сам констатовао да се последње акције Запада спроводе у облику параноидне шизофреније и отворено играју на руку Кремљу. Да сам теоретичар завере, претпоставио бих да се европски политичари клонирају у подрумима Лубјанке.

Постоји оваква шала. Састали се израелска премијерка Голда Меир, Брежњев и Јасер Арафат, и Бог им се јавља, обећавајући да

ће им испунити по једну жељу. „Нека сви комунисти умру”, каже Арафат. „Оклевали су са изградњом социјализма, и нису нам дали новац и оружје.” „Нека сви Арапи умру”, одмах одговара Брежњев. „На њих смо потрошили милијарде, а нема никакве захвалности.” Голда Меир седи и ћути. „А шта ти желиш?” „Па, ако испуниш ове две жеље, онда, молим, ја бих кафицу.”

Сад и руска државна пропаганда може да седи и мирно пијуцка кафицу. Запад ће учинити све уместо ње. Властима је од велике користи што наши туристи не иду у Европу, већ троше новац у Русији. Што мање људи оде у иностранство, властима боље. Такав поклон нису могли ни да сањају, али Запад га радо пружа. Совјетска власт је пуштала људе у иностранство кап по кап, да не би полудели од претрпаних шалтера. Сад улогу КПСС играју маргарци из Европске уније.

Раније су они који су побегли из СССР-а дочекивани раширених руку. Било ко – отмичари авиона, ноторни криминалци, плесачице, глумице, стјуардесе. Сад би им рекли: „Не, останите у Совјетском Савезу, нисте нам потребни”. Немачка је током прошле године дала политички азил за само 90 руских држављана. Од три хиљаде захтева. Не занима их да ли сте за режим или против њега. За њих сте сви лоши. Летонска полиција је отишла још даље. Она је најавила казне за налепнице на аутомобилима „Ја сам Русиња”. Зашто? Аааа, испоставило се да је то „подршка агресији”. Питам се, ако би Летонија одлучила да забрани натпис на аутомобилу „Ја сам Јеврејин”, шта би се онда десило? Летонски политичари били би размазани по асфалту као паштета, грмело би по целом свету. А шта овде видимо? Све је у реду, све је дивно, нико није огорчен нити протестује што су у Летонији на државном нивоу изгубили разум. И каква осећања треба да има обичан човек из Русије кад види шта раде државе ЕУ? Назвати то демократијом? Не, ми видимо сасвим обичан националсоцијализам, са поделом људи на „иберменше” и „ундерменше”. Безумље? Наравно. Али рекао сам на почетку да лудаци себе сматрају нормалним.

Последњи заиста диван догађај био је аплауз у Парламенту Канаде за Јарослава Гунку, који је служио у СС дивизији Галиција. Спикер Ентони Рота приредио му је тренутак славе, рекавши: „Сер Гунка је херој Украјине и херој Канаде, који се борио за независност своје земље против Руса”. Знате ли шта је овде посебно дивно? Ниједном посланику није пало на памет како се и на чијој страни тај „херој” борио против Руса! Као резултат, јеврејске организације света, па чак и Пољске, бесно су посматрале како канадске власти унисоно аплаудирају задовољном матором изроду. После тога сам схватио: ускоро ће сви наши еминентни пропагандисти бити

отпуштени и стати у ред за бесплатну кромпир-чорбу за незапослене. То је то, њихово време је истекло. Они више нису потребни. Запад за њих ради сав посао – и то на најбољи могући начин.

Патетично надувених образа, они праве такве глупости да ми се већ прикрада мисао – можда је ово намерно? Можда заиста желе да униште пропагандну машину Кремља и то је њихов лукави план?

Нажалост, није. Они су просто обичне хуље.

Одговор Катарине Друге

Једног дана 1788. године шведском краљу Густаву III био је хитно потребан изговор за рат са Русијом. По невољи, прилика се никако није указивала. „Погледајте”, рече Његово Величанство сенаторима. – „Руске трупе се крећу тамо близу наших граница, баш у Ростовској и Вороњешкој области. Опасне су као медвед ако му дате лососа. Морамо да ратујемо, иначе је наша херојска нација сјебана.” Сенаторе, међутим, није било брига. Гледали су цртаће о Карлсону и лењо жвакали лососе. Никаквог патриотизма и брига за Отаџбину, кажем вам.

У настојању да разоткрије руске агресоре, мудри краљ је смислио феноменалну ствар. Наредио је кројачу Линдгрону из шиваће радионице Стокхолмске опере да сашије 24 козачке униформе. Зашто сад Козаци? Па зато што су страшнији: Швеђани се нису сећали других руских трупа, а овде – комплетан бренд.

Линдгрен је шио, али ко зна шта, пошто никад није видео козаке. Жуто са црвеним, шарено и са перјем. Па, укратко, 24 Швеђанина су пуштала браду месец дана. А 28. јуна 1788. овај одред маскираних папагаја прешао је са границе на руску страну, и одатле напао шведску пошту. Изгледало је као путујући циркус са пуцњавом, али је кројач Линдгрен добио награду.

Галамећи по целој Европи о руској агресији и крвавом нападу на сиромашну Шведску, овај лососни Карлсон Густав III захтевао је од Русије: да надокнади губитке од „инвазије”, да успостави границу дуж реке Сестре (да преда део Финске и Карелије), да врати Крим Турској и да разоружа своју флоту.

У Русији су озбиљно размишљали о забрани лососа – очигледно, риба изазива неповратне промене у мозгу. Катарина Друга је хитно погледала у немачко-руски речник и одговорила: „Ево вам кур.. на тацни”, након чега је рат постао неизбежан.

Испоставило се, међутим, да иако је скоро цела руска војска ратовала са Турском, прави козаци могу да дају по пич.. много боље од маскираних перјаника. Швеђани су изгубили 18.000 људи (две

трећине су били „санитарни губици”), Руси – 6.000. То је прилично обуздало краљевску „лососнутост”: очекивао је лаку победу, али је све некако запело. Године 1790. морао се одрећи свих захтева и склопити мир. Како је саопштио тадашњи интернет: „Лондон и Берлин су били бесни што је Шведска остала шворц.”

А године 1792. Густав III се оклизнуо на лососа и умро. Да, и још су га тамо упуцали у леђа, али су то непотребни детаљи.

Зашто ја све ово причам? Па онако... успут.

Гестапо умире у постељи

Једном је Пољска оставила на миру споменике совјетским војницима. Чешка није са пиједестала уклонила Т-34 који је ослободио Праг, а окружна ништарија у лику старешине није дирала споменик маршалу Коњеву. У Летонији и Естонији, оронили ветерани СС трупа плашили су се да се појаве на улици и седели су код куће. Литванија није захтевала од Русије више милијарди долара одштете и понудила је да се заборави прошлост, да се крене од почетка. Сједињене Државе нису третирале Русију као непријатеља пораженог у рату, већ су с поштовањем слушале њено мишљење. Југославија није бомбардована. Нико није приказивао Русију као чудовиште у њеном сузбијању сепаратиста на Кавказу, а милитанте у западној штампи нису називали „побуњеницима” и „борцима за слободу”. Руски језик није забрањен нити уклоњен као школски предмет у републикама бившег СССР-а, већ је свуда поздрављан добродошлицом.

Да, знам да је све ово чиста фантазија. Али – може се ваљда и маштати?

Кажу ми да су односи Русије са Западом сада гори него у време СССР-а и ја се слажем. Али у исто време, сећам се шта је томе претходило, о чему они радије не говоре. Јељцинова влада је била потпуно прозападна: сетите се само министра иностраних послова Козирјева, „Мистера Да”. Мислите ли да нам је то помогло да будемо вољени? Не. Балтичке државе су свуда подржавале свако срање, све док је било против Русије. По наређењу вође чеченских милитаната Цохара Дудајева, његов подређени Шамил Басајев заузео је породилиште у Буђоновску и убио десетине цивила. И шта смо после тога видели? Алеју Дудајева у Риги, сквер Дудајева у Вилњусу, трг Дудајева у Варшави и улицу Дудајева у Лавову и Ивано-Франковску. Може ли се улицима и трговима дати име убице? Испоставило се да може. Просвећена Европа на ово ни на који начин није реаговала. „Демократија”, снисходљиво су нам објашњавали у западној Европи. „То су независне државе. Знате, они раде оно што желе.”

И сад се дивимо јединственој „независности” ових држава. Бар трећина њихових буџета дотира се средствима из ЕУ, сами не зарађују за живот, а њихови становници перу суђе у Европској унији. Кад су стари гадови из реда преживелих СС легионара почели да марширају улицама, Европа такође није зауставила шоу кловнова убица, аналогно се позивајући на демократију. Бившим есесовцима нико није судио. Мирно су се вратили у своја родна места и живели тамо без икакве истраге – попут шефа вилњуског „саугумаса” (литванског аналога Гестапоа) Александра Лилејкиса и његовог заменика Казиса Гимжаускаса. Ове дедице протеране су из Сједињених Држава због учешћа у масовним егзекуцијама Јевреја у Понару (где је 1941. убијено 100 хиљада људи). Али у Литванији их нису дирани: убице су умрле у свом кревету.

У Русији је таква равнодушност према ономе што се дешавало међу нашим „пријатељима” на Западу само изазвала гнев. Али тада уопште нико није био заинтересован за мишљење Русије. Од Русије су сви тражили да плати – због „окупације”. Литванија је поднела захтеве за 28 милијарди долара. Пољска је саопштила да размишља о 140 милијарди. Руски језик је свуда забрањен и избачен из образовних установа, руске школе су затворене. Овакве акције су такође назване „демократијом”, а ЕУ и САД су поново нагласиле да се „не мешају у послове суверених држава”. Руски језик је истискиван из Грузије, Узбекистана, Туркменистана, Азербејџана, и нико о њему није марио: морате схватити да се људи очајнички боре против империјалног наслеђа. На моје питање зашто Индија, Филипини и десетине других земаља нису активно брисале прошлост империје, а енглески је тамо норма, нису могли да ми одговоре. Кад су Пољска, Чешка, као и Хитлерови савезници Мађарска и Румунија почеле да уклањају споменике совјетским војницима, Запад је такође ћутао. Било је тако забавно понижавати и задиркивати Русију.

Бомбардовање Југославије, уз потпуно игнорисање мишљења Русије, довело је до уверења: Запад сад једноставно ради шта год хоће. Повод? Није им потребан. Нема везе што се број жртава међу албанским цивилима на Косову показао 10 пута преувеличан, а сам Запад није зауставио паљење српских цркава и села, убиства многих Срба и протеривање стотина хиљада православних хришћана са Косова. Идеја је демонстрирана на све могуће начине: својима је све дозвољено, чак и ако су потпуни гадови, а „туђима” је све забрањено. Крива је страна коју је Запад означио као такву, и њен став нико не жели да саслуша.

У Русији је постепено растао осећај опкољене тврђаве. Подсмевали су јој се, намерно је иритирали, понижавали руску мањину

и тражили новац. Летонија и Естонија су увеле политику правог апартхејда, након што су 1991. године стотине хиљада етничких Руса (рођених на тој земљи) лишиле држављанства, издајући им пасоше „недржављана” (у народном језику – „црнаца”). Од њих су направљени грађани другог реда, забрањено им је да гласају и заузимају функције у државним органима. Можете ли да замислите каква би вриска настала да је то урадила Русија, рецимо, Украјинцима који живе на њеној територији? А овде – све нормално, све океј.

Као резултат, руска државна пропаганда, која је постепено почела да делује са антизападних позиција 2004. године, није морала чак ни да се труди. Апел „момци, и ми смо добри, и ми смо за демократију, будимо пријатељи” није успео: стални ударци и напади на Русију, бескрајна подсећања на прошлост само се настављају. И мада је Јељцинова влада давала изјаве да би Русија могла да постане чланица ЕУ, па чак и НАТО, горе наведене структуре су се само смејале овој наивности. Руску Федерацију нигде нису намеравали да прихвате. „Зашто не укинете визе Русији?” – давно сам питао званичника ЕУ у Бриселу. „Смешно је – Венецуела, где 75 одсто људи живи испод границе сиромаштва, добила је безвизни режим, а Русија и даље не; наши људи прикупљају гомиле докумената и сертификата за одмор у Шпанији.” „Ух... видите”, искрено је рекао званичник, пошто је разговор био анониман. „Ви сте превелики, и они вас се превише плаше. За вас никад неће постојати безвизна политика, ни ЕУ, ни НАТО. Наш задатак је да вас што више ослабимо, како нам касније не бисте представљали претњу.”

И то се закотрљало као грудва снега, која се на крају претворила у лавину.

Да ли ја овде желим да некога за нешто оправдавам?

Не.

Само покушавам да замислим шта би се десило да су се и Запад и наши суседи у социјалистичком табору и бившем СССР-у пристојно понашали према Русији.

Али таква опција, очигледно, у стварности је просто немогућа.

Крвави СС-бизнис

Сасвим недавно, бивша секретарица концентрационог логора СС Штутхоф, 97-годишња Ирмагед Фухнер, осуђена је на УСЛОВ-НУ казну од 2 године затвора због „саучесништва у убиству 10.000 људи”.

Ова помпезна суђења праћена громком причом о неминовности кажњавања нациста (и ове смешне казне) наводе ме на циничне

мисли. Ево, осуђена је матора секретарица. Раније књиговођа. Пре тога је била писарка у штабу СС-а. Толико су поносни као да су ухватили Адолфа Хитлера, ни мање ни више.

Сви знамо за крематоријуме и гасне коморе у концентрационим логорима Трећег рајха, зар не? Али мистериозно је да никоме не пада на памет – они се нису појавили однекуд из ваздуха. Постојале су компаније које су их производиле и снабдевале Аушвиц, Дахау и Бухенвалд, знајући добро за шта се користе, и на тај начин помогле да се истреби ЈЕДАНАЕСТ МИЛИОНА ЉУДИ.

А сад ћу вам испричати шта се касније десило са овим бизнисменима и компанијама. И размислимо о томе – зашто их не дирају и не траже одштету за масовна убиства.

Компанија „Топф и синови” (J. A. Topf & Söhne) основана је 1878. године и ствари су јој ишле добро – људи углавном често умиру. А након што је Хитлер дошао на власт, људи су почели да умиру још чешће, и бизнис кремације је процветао. Године 1939. Курт Пруфер, шеф одељења за крематоријуме, изумео је преносиву пећницу са два пригушивача. Пригушивач је комора за сагоревање у коју се поставља тело; да би се повећала брзина сагоревања лешева, пећи су изнутра повезане. У јесен исте године таква пећ је достављена у Дахау. Химлеру се допала брзина истребљења затвореника и дао је велику наруџбу. Пећи су направљене у фабрици у Ерфурту, а затим растављене, донете у концентрационе логоре и тамо монтиране. Монтер пећи „Топф и синови” Мартин Холич провео је 12 месеци у Аушвицу и једноставно се исцрпео, јер је било ПУНО наруџбина. Убрзо је неуморни Пруфер развио пећ у коју је могло да се стави 5-6 тела у интервалима од 20 минута. Покретне пећи су такође купили логори Маутхаузен, Грос-Розен и Бухенвалд, испоручиване су за јеврејски гето у Могилеву. У оквиру програма еутаназije, „Топф и синови” су спалили тела 70.000 особа са менталним инвалидитетом.

У року од 4 месеца, ове пећи су помогле СС-у да се отараси остатака 125.000 совјетских ратних заробљеника мучених у Аушвицу. Године 1942, запослени у „Топфу” Фриц Сандер изумео је „транспортну” пећ за спаљивање затвореника концентрационих логора, али Пруфер је тај пројекат срушио – чисто из зависти. Године 1943. колекционар компаније „Топф и синови” Хајнрих Месинг инсталирао је нови вентилациони систем у гасним коморама Аушвица, да би се гас брже распршио и омогућио да се затвореници убијају сваког сата, уместо да се чека 4 сата да мирис нестане. Онда је са инжењером Карлом Шулцеом тестирао систем и посматрао како је 1492 Јевреја из Кракова убијено у ћелијама, након чега је Шулце известио шефа компаније Лудвига Топфа да

је квалитет вентилације одличан – и, несумњиво, СС ће наручивати још. Године 1945. СС је успео да дигне у ваздух пећи и гасне коморе Аушвица пре доласка Црвене армије, али је, рецимо, у истом том Бухенвалду крематоријум „Топф и синови” остао непромењен. Понављам још једном: ти бизнисмени су помогли да се уништи 11 милиона људи – ратних заробљеника, стараца, жена, деце. И шта им се због тога десило?

Сувласник компаније Лудвиг Топф се 31. маја 1945. убио калијум-цијанидом због нервног слома: чекао је да неко дође по њега, али нико није долазио. Оставио је поруку да је увек био против нацизма – „само сам добро радио свој посао, наша компанија значи квалитет”. Није требало да се толико уплаши. Други сувласник, брат Лудвига Ернста Топфа, није гоњен: Американци су га ухапсили на две недеље, а затим пустили. Године 1951. он је у западно-немачком Висбадену поново отворио канцеларију „Топф и синови” и поново мирно почео да производи... крематоријуме – уосталом, компанија, како је Ернст досетљиво приметио, „има веома добру репутацију.” Убрзо су се појавиле публикације о компанији са фотографијама њених пећи у Бухенвалду и гомилама лешева околних, па је фирма 1963. банкротирала. Покушавали су пар пута да покрену парницу против Ернста Топфа, али безуспешно. Умро је 1979. без извињења.

Амерички војници су ухапсили проналазача пећи Пруфера, али су га пустили. Зато су Руси ухапсили цело друштво. Зандер, који је понудио своју „транспортну” пећ за спаљивање више тела, такође је завршио у „тамницама НКВД-а” и тврдоглаво се држао своје линије: рекао је да је просто помагао Немачкој да победи у рату, а то је увек повезано са уништавањем људи. Зандер је умро иза решетака од срчаног удара, а Пруфер 1952. године у радном логору у СССР-у. Шулице (онај који је тестирао вентилацију у гасној комори) амнестиран је 1955. године и из Совјетског Савеза се вратио у Немачку. У ДДР-у, „Топф и синови” су проглашени за компанију без власника, престали да производе крематоријуме и покренули машинску производњу. Након распада ДДР-а компанија је приватизована и почела је да прави опрему за пиваре. Као да попијете гутљај пива са укусом Аушвица. Године 1996. фирма је банкротирала.

Таквих прича је безброј. Узмимо хемијску компанију „ИГ Фарбен”, чији је гас „Циклон Б” убио најмање милион затвореника у СС логорима, а прве жртве биле су 500 совјетских ратних заробљеника. И шта? Управници компаније су 1945. рекли: они, анђелчићи, нису знали за шта се користи гас. Директори „ИГ Фарбена”, Ман, Херлајн и Вустер, ослобођени су на суђењу 1948. године... Тада су

Ман и Херлајн прешли да раде у Вауег, производећи аспиристине – они су искусни људи, тражени су. Само један директор, Дурфелд, добио је 8 година затвора: одлежао је три године и пуштен је превремено.

„ИГ Фарбен” је престао са радом 1952. године, али... у ствари, постојао је до 2003. године, плаћајући жртвама гаса мизерну одштету од 255.000 евра. Његова позната одељења – БАСФ (сећате се касета?), Вауег са таблетама и фластерима (који је налагао медицинске експерименте на затвореницима у концентрационим логорима) и Агфа – и даље успешно послују, зарађујући милијарде. Наравно, са милијардерима је теже изаћи на крај него са маторим секретарицама. Ова полуглува баба је живела у старачком дому, а овде су велике фирме са адвокатима, огромним новцем и свим осталим. Скупље је гонити такве људе. Могло би се поставити питање обештећења жртвама, укључујући и руске грађане: јер је, с обзиром на гигантске размере злочина, плаћен ситниш. А имовина „Топфа и синова” остаје: зграде, фабрике. Али шта с њима? Ми тражимо зле старице.

Скоро сви нацистички бизнисмени су избегли казну. На пример, Адолф и Рудолф Даслер, чланови НСДАП-а од 1933. године, чија су предузећа правила ципеле за Вермахт и произвела 92.000 бацача граната, нису кажњени, а ми са задовољством купујемо „Адидас” и „Пума” патике. Као, били су приморани да производе, фирер је конфисковао фабрике. Да ли вас је он натерао да уђете у НСДАП? Нису дирали ни Хуга Боса, члана НСДАП-а од 1931, захваљујући коме су сви у свету упознати са униформама СС, СА, Вермахта и Хитлерјугенда: његове фабрике су их по налогу Рајха шиле у милионима копија. И шта? Газда је кажњен са 80.000 марака и лишен права гласа. Иначе, СВА предузећа поменута у чланку користила су ропски рад логораша из Европе и СССР-а. И много је логичније сад покренути све ове случајеве, преиспитати пресуде, натерати породице бизнисмена који су учествовали у милионским погибијама да се покају и постићи обештећење за рођаке затвореника који су били приморани да праве оружје за убиство, граде крематоријуми и производе „Циклон Б”.

Али ни Европу, ни Израел, ни Русију такве ствари не занимају.

Лакше је ловити кржаве књиговође, чистачице и стогодишње СС секретарице.

„Милион долара би ми одговарало...”

Једног дана, пре 20 година, у новинама у којима је Георгије тада радио, одлучили су да се 1. априла мало нашале са народом. И дали су текст у огласима за брак. „Зовем се Амасу Недалниб.

Муслиман сам. Живим у иностранству, богат сам, имам посао везан за цивилно ваздухопловство. Не комуницирам много са људима, не делим западне породичне вредности. Где си, моја четврта жена? Упознаћу те и одвести те да живиш у дворцу из бајке под земљом у егзотичној земљи из хиљаду и једне ноћи. Волим Тора Бору. Не пијем алкохол.”

Дешифрује се одмах, поготово ако име прочитате обрнуто (Усама Бинладен). Али даме нису разумеле. Уредништво је бомбардовано писмима, имејл адреса се усијала од порука. Све су желеле да скокну до богатог Арапина у дворац из бајке.

Једна жена је написала да је спремна да постане четврта – има тридесет пет година, лепа је, зна да се слаже са другим женама, њен муж је имао две љубавнице. „Главна ствар је да не пијеш”, написала је искрено. „Мој муж је био сиромашан и пио је.” Друга је написала писмо на енглеском – I want you happy. А онда друго – Love you please come. Писале су и младе девојке (прелепе), прилажући фотографије у хиџабима – слободном вољом су прешле на ислам. Говориле су да су очајнички тражиле јединог, да их нико не разуме. Ово је било посебно тужно читати.

Посебна тема је, наравно, била материјално стање Амасуа Недалнибе. Извесна госпођа из Ставропоља је написала да је спремна да се пресели, али су јој потребне гаранције и брачни уговор. „Милион долара би ми одговарало”, рекла је нехајно. Девојку из Курска занимало је какви су услови у подземном дворцу (да ли постоји купатило, стална топла вода и лифт) и колико ће јој месечно издвајати за трошкове. „Рачунам на 50 хиљада долара”, написала је она. „Не желим да делујем меркантилно, али друкчије, чак ни под условима четврте жене, нема смисла да се селим. И могу да прихватим мухамеданство.”

Знате ли шта је ту посебно зајебано? НИКО није питао у којој држави живи Амасу.

Неке су биле срећне да се удају за странца – тек тако, по огласу. Зато што су биле очајне. Друге су биле срећне због новца. Свака од њих, пошто није добила одговор, поново је писала. „Јеси ли већ нашао некога?”, огорчена је госпођа из Ставропоља. „Не мораш да одговараш, све ми је јасно.” После овога, Георгије није изненађен колико је дама уписано на курс „Како се удати за милионера за 2 недеље”. Ако су биле спремне да оду у Авганистан и живе у подземљу, шта да кажем? А једна девојка је одушевљено известила: одувек је сањала да посети Тора Бору, острво са тиркизним морем! Није се потрудила да сазна да је Тора Бора пећински комплекс у Авганистану, а не одмаралиште Бора Бора у Полинезији. Па, лоше је сад код нас са географијом.

Зато Георгије без изненађења гледа и на евакуацију руских држављана из појаса Газе. Тамо има доста подземних двораца.

Георгије више никад није објављивао сличне шале.

С једне стране, то је јебено тужно, а с друге, љути ме.

Митинг у кафићу

Једног дана је Георгије помислио: људи су толико опчињени виртуелним светом да су закључили како је он заиста реалан.

Пријатељ Јоко Јокозуна подругљиво пише о некој луцкастој дами: она је, пошто је сазнала да „Старбакс” подржава Палестину, отишла у атински „Старбакс” и при наручивању навела име Хам Израел Хаи („Народ Израела је жив” на хебрејском). А онда је уживала док је Грк дозивао њено име, а она није прилазила. То што је у кафићу оставила 4 евра није јој сметало. Ни чињеница да Грци ту баш ништа нису разумели. Она је патриота. Она је допринела борби против Хамаса. Иако је, у ствари, отишла и донирала 4 евра структури која подржава Газу, а за њене слогане их баш брига.

Или – у Венецији живи слична луцкаста дама. Она се тамо бори за Украјину. Без ње би Украјина сасвим пропала, али, срећом, ту је ова храбра венецијанска леди, која на улици у Венецији прилази свима који говоре руски и каже „Слава Украјини!” И страховито је поносна на себе. И што је најважније, њена моћна позиција (мада би то неки назвали шизофренијом) помаже Украјини, да не кажем како. Све се држи искључиво на овој дами. Бескорисно је објашњавати човеку да је идиот. Он заиста верује да је ватрени борац, да је на фронту, у првим редовима.

Даље, Георгије познаје Јерменку која живи у Сочију. Од рођења. Никад није била у Јерменији. Али она држи заставу Карабаха на свом аватару. Зашто? „Хоћу да их подржим, да сам уз њих у овом ужасном времену.” Ово је дивно, наравно, али у исто време, та жена спокојно одлази на летовање у Турску. Која је снабдевала Азербејџан оружјем и саветницима, без чега Карабах не би био поново заузет. Њена пријатељица, такође Јерменка, нешто је прогунђала на ову тему, што је патриоткињу веома наљутило. Рекла је: довољно је што сам окачила заставу. То показује на чијој сам страни. Као што сви видимо, ово је доста помогло Карабаху.

Георгије сад не зна шта би рекао. Наравно, можете отићи и сами се уверити како стоје ствари на лицу места, ако сте тако ватрени борац као што се упорно претварате на интернету.

Али где тамо? Много је zgodније митинговати у кафићу.

Нисмо сами у нашој праведној борби

Једном је Георгије објашњавао странцима шта је Стара Нова година. Неверници су га ужаснуто слушали, потајно се крстећи.

„Па, укратко, то је она Нова година која се раније славила у Руском царству”, рекао је Георгије. „Али онда смо ми прешли на грегоријански календар, тако да имамо две Нове године – једну, коју славио сад, и другу, коју славио 14. јануара. То је иста она коју смо отказали, али не можемо да престанемо да је славио, јер је у Русији сваки разлог за пиће драгоцен као истинска национална идеја.”

Неверници (међу којима је био један Американац и један Малајац) избегли су очи од спознаје о сјају руске културе.

„А за Стару Нову годину ви такође имате 10 слободних дана и дарујете једни друге?” – промуцао је Малајац.

„Не”, строго је одговорио Георгије. „Већ смо се одморили и забавили недељу и по дана и од новогодишње гужве смо, искрено речено, сјобани, па 14. јануара можемо само трома да једемо досадне салате и очајнички пијемо.”

„Зар вам није досадило да пијете од 31. децембра?” – упитао је бојажљиво Американац.

„Шта?!” – био је искрено запањен Георгије. Опростио му је, јер су тако нешто могли да питају само неправославни људи.

„Никад нигде тако нешто нисмо видели”, зачудили су се Американац и Малајац – који је, иако муслиман, био спреман да због сензације која му је парала мозак пређе у православље.

„Није истина”, загрмео је Георгије. „Стара Нова година се увелико слави и у Србији и Црној Гори. А у српском делу Босне и Херцеговине 14. јануар је чак нерадни дан. О, како се тамо пије! Осим тога, у сиром богатој Швајцарској немачки кантони на сличан начин славе Стару Нову годину, сећајући се јулијанског календара. Нисмо сами у нашој праведној борби!”

Иноверци су дрхтали. Пожелели су да прикупе свој новац и да преко брегова оду својој драгој мајци, да збришу из мистериозне земље која слави две Нове године одједном.

„А то још није све”, рекао им је Георгије. „Знам човека који је рођен у Казахстану, живео на Сахалину и преселио се у Москву. И он сваки пут слави три Нове године у једном дану, у различитим временским зонама. До поноћи у Москви он обично 'мама' не може да каже.”

„Па како ви уопште живите?!” – згрозили су се неверници.

„Зато нас нису могли да победе ни Монголи, ни Французи, ни Немци”, каже Георгије, чије се лице разведрило. „Јер где ће ти крхки народи да Стару Нову годину славе три пута?”

А ето, не славио још једну Стару Нову годину – 1. септембра, која је до Петра I постојала. Иначе би се невернички свет осећао јако лоше од перцепције наше свете Русије.

Није то само Фон дер Лајен

Једног дана је Георгије чуо драгоцено мишљење: испоставило се да Аушвиц није ослободила Црвена армија. Овога пута је уста отворила мудра шефица ЕК Урсула фон дер Лајен, изјавивши на годишњицу ослобођења концентрационог логора да су му слободу подариле одређене „савезничке трупе”. Овде су се чак и у флегматичној Норвешкој узнемирили, а универзитетски професор Глен Дизен је рекао да „ЕУ преисписује историју”. Било би логичније (и још очигледније) претпоставити да су на Западу званичници потпуно неписмени идиоти, али је некако у последње време постало норма да се Американци, па чак и Британци, наводе као ослободиоци Аушвица. Само не проклета политички некоректна Црвена армија.

Године 2020. твит о ослобађању Аушвица од стране америчке војске објавила је амбасада САД у Данској. Дипломате су критиковали, твит избрисали. Раније је исту информацију објавио и озбиљан немачки часопис *Der Spiegel*. Понављам – немачки. Не жута штампа, него промишљена публикација са јаким аналитичарима. Наравно, на *Der Spiegel* су јурнули као лавови на хришћане, уклонили су чланак са сајта и извинили се. После овога више не изненађује објава у британском издању *Evening Standard*-а, где у чланку о девојци која је преживела Холокауст пишу да је њу ослободила америчка војска. Оно што је раније изгледало као штампарска грешка, сад је практично норма. И озбиљни медији, и политичари, и таблоидна штампа на Западу пропагирају исту идеју: пећи у Аушвицу су престале да раде захваљујући Сједињеним Државама.

Овде ће лојалисти, наравно, рећи – да, све саме курве на том Западу, али код нас је све у реду. Међутим, у нашој славној држави и новинари водећих издања и режисери из реда интелигенције добронамерно пишу: у Аушвиц су ушли Американци, а понегде и Британци. На пример, моћна публикација *Ленџа.ру* из 2022. каже следеће: „Амерички војници су ослободили Лили Еберт из Аушвица 1945. године.” Јадни новинар ове публикације није ни сумњао у такву информацију. А чувена редитељка Јулија Меламед у својој колумни на Газета.ру истакла је да су паметни Енглези смислили како да врате у живот „чак и потпуно изнурене логораше Аушвица. После ослобођења, вагонима су им достављали одећу из

чувеног Херолдса”. Нећу да говорим каква је ово глупост, али то је актуелни ниво наше штампе и интелигенције.

Људи, ово нису грешке, ово је тупоумна замена појмова. Тетовирајте то на челу: 27. ЈАНУАРА 1945. У АУШВИЦ ЈЕ УШЛА ЦРВЕНА АРМИЈА. Запишите то на тапетима. Окачите натпис у вашој кухињи. Овде постоје само две опције. Или је ово планска пропаганда (јер се пречесто понавља), или новине и западна министарства спољних послова запошљавају не новинаре, већ створења која нису у стању да приступе Гуглу на 2 секунде, која не умеју да читају и која немају ни најпримитивније историјско знање. Узалуд ми почивамо на ловорикама – и код нас је стасала генерација која не зна основне ствари, оне које је требало да упије са мајчиним млеком. И није то саботажа ЦИА, како ће сад да заурлају лојалисти. То је малограђански идиотизам. Знају за попусте у најближем супермаркету, али не и за Аушвиц.

Уопште, на овом свету је увек било много будала.

Али у последње време их је баш превише.

„Црвени, престаните да јуришате на Берлин!”

Знате, понекад се заиста питам шта би се догодило да су током Другог светског рата постојале друштвене мреже и телевизија. Кад ујутру укључим лаптоп, сваки дан гледам луди шоу који никад не престаје. Једна страна виче: „Погледајте, ово је страшна истина!” Друга страна хладно ову информацију назива лажном. А трећа, не схватајући уопште о чему се ради, захтева да се суди и одговара. Све фотографије и видео-снимци приказани као докази проглашавају се лажним. Противници се бацају једни на друге као пси на медведа – сваки лансира море „доказа” које нико неће ни погледати.

У реду, није важно. Хајде да замислимо следећу ситуацију. Април 1945. године. Црвена армија јуриша на Берлин, и овај догађај се активно разматра на друштвеним мрежама...

Министар народног образовања и пропаганде Јозеф Гебелс представио је снимке стамбених насеља уништених од стране совјетске артиљерије и тела мирних цивила. На свом налогу на друштвеној мрежи „Рајхсбук” он је изјавио: „Захтевамо да престану болшевичка зверства над цивилима и да се заустави геноцид! Ниједан војник Вермахта није страдао током јуриша, страдају само берлински пензионери!” Гебелс је такође захтевао и сазивање Савета безбедности Лиге народа, рекавши да је неопходно зауставити крвопролиће и у Берлин довести међународне мировне снаге, да би се спасли животи жена, деце и стараца. Са своје стране, премијер

Винстон Черчил је у ексклузивном коментару за CNN последице бомбардовања Дрездена назвао „нацистичким фејком”: „Сви знају на шта је способна Гебелсова пропаганда”, рекао је он. „Ваздушних напада нема и никад их није било. Наши авиони разбацују слаткише, прелепе хаљине и играчке по немачким градовима, омогућавајући немачком народу да преживи тешка времена.” Лига народа је чврсто инсистирала на потреби „хуманитарне паузе” у „немилосрдном” нападу на Берлин.

Грађани су на друштвеним мрежама оптуживали једни друге за бездушност, двоструке стандарде и лажи. „Ево, они показују некакве гасне коморе у Аушвицу”, написао је на „Рајхсбуку” обер-блогерфирер Ханс Молтке из Хановера. „Али тамо су дошли болшевици. Ко зна шта су тамо изградили заједно са Јеврејима. Немце за свашта оптужују!” Хансови претплатници су се сложили са њим и детаљно анализирали квалитет фотографија и видео-записа, рекавши да „црвени и Јеврејин Левитан снимају нешто друго”. Јапанци су у „Јапонитеру” показали гомиле тела америчких војника који су пали током јуриша на Окинаву. „А ваше не показујете?” – питали су Јапанце. Они су објаснили да захваљујући вештини ратовања царска војска уопште није имала губитака. Али зато међу сељацима има много жртава. Стога је неопходно зауставити америчку војску и њено деловање прогласити геноцидом. ТВ емисије широм света прикупљале су новац у корист погођеног становништва и слале га у Рајх и Јапанско царство. Отуда су их уверавали да ће новац бити употребљен искључиво у хуманитарне сврхе. Чак је и у Стаљинграду било људи који су сакупљали рубље да помогну деци Дрездена.

Из „Рајхсбука” и „Јапонитера” су подгрејавали виртуелну ситуацију. Свака страна је захтевала да буде призната као боља и милосрднија. О видео-снимку Јапанаца који убијају америчке затворенике уопште није било расправљано у Јапану, али кад су Американци убили неколико Јапанаца који су се предали, то се реплицирало по свим азијским друштвеним мрежама и постало главна тема. „Ви сте убице! – викали су из „Рајхсбука”. „Сместа зауставите заузимање Берлина!”

„Изградили сте логоре!” – одговарали су корисници мреже „Насвјази”. „То је лаж! Фотографије и видео-снимци Аушвица су намештаљка, тамо су позвали глумце. У ствари, затвореници су били обучени у Хуго Бос одела и храњени деликатесима!”

Ниједна страна није хтела да чује аргументе друге и била је сигурна да је жртва агресије. Организације за људска права су се надметале да прогласе хуманитарну катастрофу током напада на Берлин и уништавање споменика културе. „Неопходно је све ово

зауставити у име човечанства”, саопштио је на свом налогу шеф пренемачке владе Француске Пјер Лавал, који се налази у Немачкој. „Nazi lives matters! Ви их убијате зато што су црни и носе СС униформе? Престаните да дискриминишете људе на основу боје њихове униформе!”

Оберштурмфирер Краузе и хауптштурмфирер Клуге из Главног уреда за безбедност Рајха, под маском дванаестогодишњих девојчица Грете и Елзе из разореног Берлина, водили су блог на Рајхсбуку и постављали видео- снимке на DuRohr. Сваки блог има милион претплатника. Грета и Елса су испричале како су их војници Црвене армије силовали петнаест пута дневно, одузимајући им сву храну и тражили да донацију пребаце на поштено новинарство у првом лицу: „А ево мог Рајхсбанк-новчаника!” Као одговор на стидљиве предлоге да се провере рачуни, разлегао се крик да се девојке оглашавају ризикујући своје животе, док их бољшевици држе на нишану. Након што је достигао милион пратилаца, Краузе је добио Гвоздени крст из руку Фирера. Јевреје на друштвеним мрежама нико уопште није слушао. Сваки пут кад су промуцали о Холокаусту, немачке друштвене мреже су узавреле: током устанка у концентрационом логору Собибор појединци јеврејске националности убили су стражара Волфа, а он је имао жену и децу! „Ко тако нешто ради у нашем цивилизованом времену? – написао је унтерблогерфирер (10.000 претплатника) Фриц Крамер. „Посекли сте Волфа секиром и пререзали гркљан полицајцу Бекману док је премештао папире! То је варварство! Зашто нисте подигли тужбу или се жалили Друштву за права затвореника? Како уопште можете користити секиру за решавање проблема у 20. веку?”

Најбруталнији предлог упућен противнику на друштвеним мрежама одмах је одобрен. „Јапонитер” је предложио да се за до ручак једу америчке бебе, што су корисници топло подржали – јер непријатељ, по њиховом мишљењу, ради још горе ствари. У САД су одлучили да забране све јапанско и почели да потапају у море аутомобиле марке Мазда, Панасоник телевизоре и особље јапанских ресторана.

Рајх је одлучио да укине руски језик, уверен да ће ова акција застрашити Црвену армију и натерати је да се врати из Берлина. Свако друго мишљење је на свим друштвеним мрежама проглашавано за дело непријатељских обавештајних служби. Чак и лош учинак властите владе је такође резултат рада непријатељских обавештајних служби. Гадови, уводе шпијуне под маском министара и онда раде шта хоће.

Боже, како је добро што није било друштвених мрежа 1945. године.

Да су постојале у то време, јуриш на Берлин би свакако морао да буде заустављен.

Причица о страшним претњама на интернету

Једног дана је Георгије почео да размишља о претњама на интернету. Људи који упућују претње увек га забављају, и стално се присећа једног те истог случаја.

Пре око 25 година, у зору интернета, Георгије је комуницирао у неком чету. Администратор чета био је момак по имену Дима, чија је мајка била Русиња, а отац Грузијац. Експлозивног, врућег карактера, али у исто време веома добар лик. И тако, једна особа је стекла навику да иде на овај чет и уплиће се у причу. Та особа је баш умела да вређа – обећала је да ће јеб... администраторову трудну жену, а што се тиче нерођеног детета, нећу да цитирам. „Наћи ћу те и растргнућу те”, нежно је обећао Дима. А он није трошио речи.

Из неког разлога људи и тада и сада мисле да интернет значи потпуну анонимност. Дима је имао IP тог страшного опонента, а онда се преко познаника повезао са провајдером, и опа – адреса је била ту.

Дима креће на пут. Не зна да ли ће овај zgodни момак бити код куће, али у њему кључа племенити бес. Мисли да ће сад овим мамојебом окречити зидове и добро се осећа.

Тип је живео на периферији града. Током путовања, Дима је пажљиво размишљао о многим опцијама шта с њим да уради, и најчувенија Торквемадина мучења у поређењу са Диминим замислима била су дечји вртић.

„Не бих се изненадио да сам га убио”, мирно ми је рекао касније, палећи цигарету. „И робијао бих, наравно. Али, дођавола, он ме је потпуно излудео, и није ме било брига за последице.”

И тако, долази Дима у неку подмосковску вукојебину. Звони на вратима. Зачудо, одмах му отварају врата (можда је тип некога очекивао). На прагу стоји мршави бедник у наочарима са избијеним предњим зубом. Зачуђен, Дима га гурне у груди и уђе. „Знате, моја песница се одмах опустила”, рекао ми је касније стидљиво. „Претпостављао сам да је то неки шмоклан, али да је баш такав, нисам рачунао. Па, протресао сам га пар пута. Шта, нема зуба, већ је неко долазио? А он ће: па да, долазио. Онако љигав, слабашан, као да је комарац појебао жабу. Кажем, душо, зашто се тако зајебаваш? Неко ће те на крају убити.”

Одлазе у кухињу. Несрећник приставља чајник. Објашњава да нема девојку. Нема ни пара. Зајебанција на интернету једина је радост и смисао његовог живота. Већ су га једном претукли. Како

је Дима рекао, није се ни уплашио, него се држао достојанствено: „Да, пошто си ме нашао, имаш право да ме измлатиш, само сачекај да скинем наочаре.”

Дима је чак покушао да пробуди бес подсећањем шта је ова будала обећала да ће учинити Диминој жени, али, гледајући га, није могао да се наљути, већ само да се насмеје.

Дима му је објаснио да ће, ако се претње понове, доћи и нокаутирати га са кућног прага. И отпловио. Тип је од тада у чету уредно избегавао Диму. Али је очајнички зајебавао друге, говорећи да ће их тући левом руком итд.

Георгију су на интернету много пута упућивали претње, обећања да ће се разрачунати, писати где треба, итд.

И сваки пут се сети овог тихог, јадног дркације. И постаје му смешно.

Превео с руског
Желиграј Никчевић